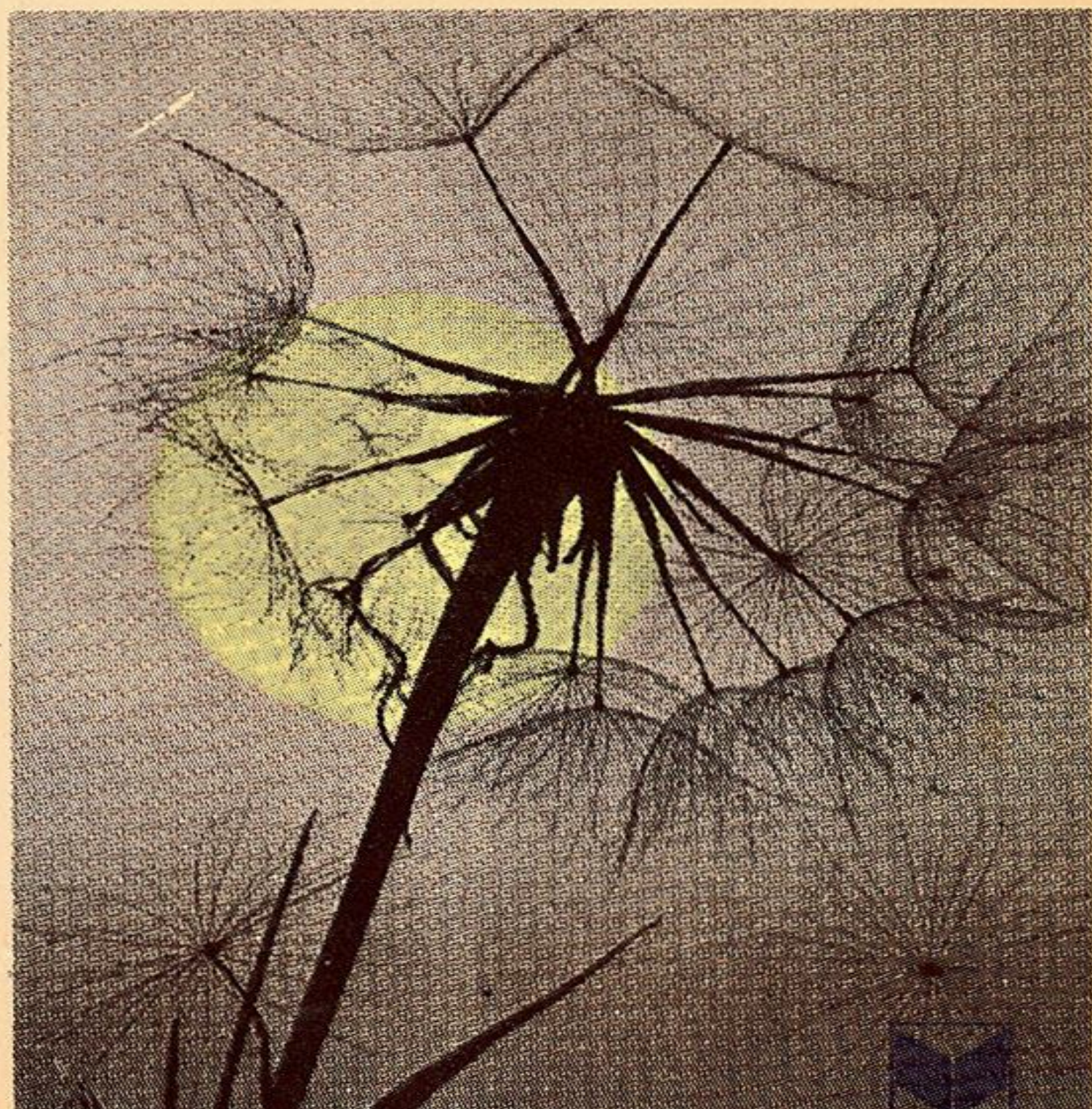


КАТИЦА КУЛАВКОВА
ЖЕГДУ
ПРЕСТАПНИ ПЕСНИ



КАТИЦА КУЛАВКОВА

ЖЕДБИ
престапни песни

краткоденица
(жедба: небо)

ПРВО СОНЦЕ: SAGITARIUS

О краток ден, мајко!

Сончевиот круг се превртува
како котелец на бесконечноста
не од љубов, од обврска
и без невера на жена
за која ништо не е извесно
ништо нејзино нити туѓо
на еклиптиката на постоешето.

Денот расте и паѓа
во совршен ритам
врши поправки на смртта
а човекот е векот збунет и неупатен
во пантомимата на времето.

Краткоденицата е иницијација
во надземните обичаи
во паганските култови
на огнот и водата
во либидото и авантурата.

Кога подзастанува
сонцето се откажува
од ежедневните работи, од белосветските.
Од мечкиниот сон. Од скепсата.
Пред него е ритуалот на рамновесието
и случајот. Раскошот. Раскалашноста.

Не се поплакувам;
само си ги затворам очите
пред двојните животи
со жиг на прерана евакуација

пред белата ноќ на паралелните љубови
невозвратените
беспримерните.

ВТОРО СОНЦЕ: ЈУПИТЕР/ПЕРУН

- ВРХОВНО -

Премногу наслади и мори едноподруго
во ова житие за кое одбивам да сведочам
значи — да признаам дека завршило.
Со идеализам на получовек
и хендикеп на кентаур
ја оптегнувам Стрелата
како небо
како срце.

Не од понизност, од самољубие приложувам
една реминисцентна сцена
во која ќе се препознавам трајно
можеби не само јас:

од мојата уста-песна на мајчин јазик
излетува опсесивен копнеж
— некој речиси жив човек
а јас останувам устремена
на истото место
но божем се враќам.

Но боже, и се враќам!

На сончевата тремеѓа искрснува
еден човек, лав и осуетен бог.
Вртеж. Вртолум. Вртимушка.
Вода, бевдна, стопало, сепак.
Иконографијата на триграмот е отпорна
на сезонските прописи и идоли.
Меѓу сонцето и жената посредници нема
кога се раѓаат.

Колку митарства за да излезам
од пламената кошула во која
за првпат ме озрачиле?

Од каде оваа похота
та што се прекршувам разнобојно
ко пастрмка во машките огледала?
За кого овој двоен порив
ова облизнето сонце
да се биде на небо
а да се остане човек?

ТРЕТО СОНЦЕ: LEO

- rising sun -

Кому му ги предаваш катанците, оче?
Кому симболипе?
Опомени се:

Зла е кобта на Врховниот
а изгревот е ноќен.
Тугинецот ќе ја искористи
широкоградоста на небото
ќе влезе низ подземни порти
и со отров ќе нè попрска
Scorpius-Ophiucus.*
Долготрајна смрт.

Принеси курбан
противотров
жив збор дај ни.
Освети го тронот на слободата
услиши го поривот на Венера.
Нека нè грее гревот.
Облизни го јазот
меѓу показалецот и палецот
тој свет-за-себе
таа невидлива сила
љубов—заради—љубов
ништо друго.

* Астролошки Ophiucus е Змијоносецот или тринаесеттиот зодијачки знак.
Тој е подвижен па се совпаѓа со периодот на Стрелец, а може и со Шкорпија, односно со Дива Коза.

VIA LASCIVA

1.

По навика во левата дланка го гледам
сидот од којшто се одбивам.
Пс-с-с-с-т-тихо психо. Одроз, огледало
— извикани зборови.
Се одразувам, значи се враќам
некој создава траен одек
троен појас на Венера.
Стварноста е вратка
шум од значења и линии:

на почетокот беше линијата
сликата на светот.

2.

Ги спородувам левата и десната
на едната дланка срцето се врати
на другата гледа што е ноќ, што ден
не можам да лажам.

Левата ги лови поривите
многуглавата и глаголлива жедба
десната е полезно, видро
несовпагање меѓу животот и судбината.

Сите занаети не се одумрени
во ова поднебје богато мајстори —
логос, ерос, поезис.

3.

Моите дланки секаде стигнуваат пред мене.
Заборава, си велам, на расчекорот.
На вулканот. Кармата. Солта.
Кој те крми, жедта не ти ја гасне.
Не покажувај со прст во градот
којшто те имал. Совршенството
на гревот не го нарушувај.
Нема да се поштедиш од изобилството
знаци и емоции
нема никогаш да сакаш помалку:

причините се множат како инсекти.

4.

Дални дланки: и ум и усет
и бит и битка.
Две на еден човек
на едно лице.
Пресекот е совршен:

мерка за крст и за љубов
закон за светлината
излез од овој свет.

5.

При самрак прстите се поткреваат
ко крв на полна месечина
во дослук со мракот играат
вешто ко срамниче-трепетлика
ко око, нерв, ко звучен бран
стрепам стрпливо
на Марсовиот брег црвен белег

си ја менуваат ли боите симболиката
предметите бојата
луѓето — предметите?

На нимфите сенките
на амор морите
вршат околу
судбата-наречјето
блудно дејствие
ведра трагика

околу мене сенките
околу мене морите
наречјата, пророците
— мене пороците

ЦРНА МЕСЕЧИНА

Се привикнав да постојам
ексклузивно, на Погибел

дури времето се мереше ноќе
како жена
дури со змијата ме споредуваа
со фалусот и ламјата
ја усовршив техниката
на помрачувањето, прељубата

немам причина да се натпреварувам
со луѓето, не ги обожавам идеите и предметите
како нив но и мене ме застрашува
Диве, Ероте, песјата страна
на жедбата, ненаситоста, иштафот
и мене бесови ме беспокојат, лунки
Шејтане, постојано сакам нешто младо
Новина, Полутка, Полнеж

устата ми запени од подигање удини
јазикот од каскање, чинки чинење
од вдахновение и празноверие
и мене ме плаши изгревот на зајдисонце
коцкањето со светлоста
за само три дена лажовен
три дена налуничав
три дена трикрак, троглав жив-отец
и мене ме тревожи што долго
веќе многу долго преврат нема
вртолун, бела ноќ
на мојов месечински, на твојот животински појас
вртелешко вселенска, машка анатемо
Сонце мое.

СЕКРЕТ

Од нас ќе остане
нашиот изопштен
и притаан одливок
мал како хаику, како врв
мал од што е далеку
како сонце

тој жив талог
во којшто со време
сме се претопувале
грч по грч
капка по капка
крводарителски.

Ќе остане на дното
да сркнеме од секретот
Ни жегата ни жедта
нема да помогнат
да сркнеме од секретот
да се плукнеме, назад.

Ќе се стаи и она што
со цедело по грешка
низ пукнатината во која
еден живот се должи на друг.

Стрвоста и поривита ќе ни ги припитомат
и превоспитаат: на туѓи имиња
ќе се одсиваваме како на свои.
Верноста е времена, ах
tempora, ah mores!
Небото, потоа, како опитно огледало
ќе се замагли од нашиот топол здив:

обичен доказ дека е ладно.
Дно.

ОБЕЛИСК

обрезан, се соочи со природата
мајката, морето, Марија младата
се возбуди горешто
ко огледало блескотна обелискот
од искон создаден

во него, близнак
се прслика бесконечноста
о, срцето на немоќта
ритамот и смртноста —
опсената

обелискот се вивна
во интимниот кат, во сонот
од похота по постоење
со вродена моќ и смисла
да биде

проблесок на еросот
нишан — алхемија
трепетно писмо
меѓу човекот и космосот
веда устремена кон небесната матка
за да го одрази идеално
недопирливото
овоплотувајќи се себеси
сé
она што не се прикажува
а може да се види
со голо око

створителу
куресе.

ДИВА МИСЛА
(жедба: стварност)

ДИВА МИСЛА

„Ние мажите првин одиме на лов
потем по пештерите
— скришниот предизвик на светлоста —
цртаме одбрани ловечки сцени
со стрели и елени
со копја и бизони.

Некои од нас сонуваат
необични животни
со гриви возвратени околу вратот
со набрекнати и за кас спремни бедра
како млади гиздави девојчиња
со копита за долги копкања
суштества што 'ржат и се пенат
од милост што се топат
суштества на јаве невидени
невјавнати, на лов неоднесени
би рекол и незауздани, неоседлани
неразждребени
а не знам од кадо ми навираат зборовиве
непознати како животните
и бистрооки.

Можеби јас сум еден од оние
што сликаат според соништата
што одбиваат да ловат, значи да убиваат
со полуотворената уста на стрелата
за да ја наполнат својата
и на своите жени

плодови саможитни што берат
и за нас се молат
да има улов повеќе одошто ни треба

(жените кои мислат поинаку
ги праќаат своите души
на срните да им бидат штитник
на стрелите урок)

за пречек ни принесуваат
богат огрев
богот на гревот ни го ложат пред спиење
за да забравиме на писокот на жртвите
поостер од остриците во нив набиени

за да гинема од ноќ во ноќ
непоштедени од грозата на лажната смрт
заблазувајќи им на онме што писнале
еднаш засекогаш!"

МРТОВ ЈАЗИК

Не ние, народот го одби јазикот
со години што го правевме
во името на власта и превласта
да се разликува простото од ученото
сочното од сувопарното
да биде непрескоклив јазот
меѓу Дворот и рајата
меѓу зборот и животот.

Впрочем, и не беше неоправдано
на потчинетите да им се обраќаме
со јазик што не го разбираат
јазик без 'рскивица
без срце, без папок
при секакви прилики
што ја земавме истата нула
истиот обрач
го растегавме како сува кора на стварноста
и додека пукаше, секогаш рапаво
се грозевме и едните и другите:
народот, од што беше чувствителен
ние, од што не обземаше страв и
претерана волја да биде по наше.

Стакленото небо на јазикот се распарчи
и прекри сè: да нè распараа
во секого ќе пронајдеа срчи од неизраченото.

Сфатете, предупреди еден меѓу нас
кога народот ја претчувствува
мемлата во говорот, офтиката
несомнено насетува неслобода
осој, таму кајшто треба да припекува
слободата на зборот и мислата

сласта на грлото кога го испушта
гласот милозвучен

ништо подлабоко во човека не пробива од јазико
во него е сè она што по којзнае кој пат било
не само овде и не само во нас.

Се чини толку се отуѓивме едни од други
што се почна да нè дели:
и идеологијата, и религијата, и книжевноста. . . .
Зашто, додежа морничавевме
од уфрлање вулгарни изрази во беседите
— свечените, судбените, великодостојните —
додека ое противевме на облиците
незауздана, сладострасна и
мекоплотна речитост
нашиот јазик неодложно умираше
а нивниот се создаваше, рајскиот!
О, совршенство на разделбата
Свршено е со нас!

Ние не верувавме во новото
тие се исцелуваа од промената;
нас не опфати очајот на вечноста
нив чудотворноста на живата реч.

Дури и на стигнавме
крајот да го соопштиме
на свој јазик.

ПРЕРОДБА

Љубезни мои!
Во Москва еднаш напишав
„Овде је мрачио и мрак м' обвива"
зашто наспрема „чудесната пролет"
на нашата татковина
како што рече брат ми Димитрија
сè друго е во магли и во мразој.

Но, мохамеданските темници се толку темни
мразни и омразени
што и носталгијата ја губи смислата
Во нив на сонцето мислам само по сеќавање.
Во нив нема ноќ оти нема ни ден.
Сè е грозничаво чемреење без сон и без мера.

Сега сум затворен не само по природа
ами и по закон. Без вина, без доказ
и без причина: значи, без јасна цел.
Сè се случи или усно или молкум
како воопшто и да не било.
Летоска, откако го видов објавен Зборникот
јуначки, жаловни, смешни
овчарски, самовилски, љубовни и други песни
со душата на мојот народ и на знаците
на кирилицата нанижани.

Овде само моќта на писмото ме теши:
не е човек та да не се сочува
и да не биде во исто време на многу места.
Умот не умира ниту зборот заборава.

Ви пишувам бледен и изнемоштен
не толку од животот
колку од невидимата власт и сила.

Од мртвиот процес. Од безмугрието.
А сушицата и тифусот се опаки болести
особено кога се добиваат под надлежност
на Великата Порта и Везирот.

Не бил народ тој што имал проколнат јазик,
тврдат фанариотите! Ние, пак, Македончињата
мислиме обратно. Проколнат е, значи постои.
Клетвата фрлена в црква, од Везирот
и нему послушните поединци и групи
не фаќа корен. Туѓата реч фаќа луѓе.
Лошата убива.

Ако ли не се вратиме, љубезни мои
проштевајте.
Песната ви ја обелоденивме.
Има век за паметегае
има магија за ослободување.
А верба кога има и преродба ќе има.

И на крај, како што знаете
нема големи дела без трагедии.
Не реков жртви.

Цариград, јануари 1862 Константин Миладинов

АЛЕКСАНДРИСКИ СИНДРОМ

За него, Грк од Египет
критиката вели — умеел
да го оживее минатото
во своите песни.
Од тоа не следи, меѓутоа
дека Константин Кавафис
(29. 4. 1868 — 29. 4. 1933)
обожавател на трагичното
во широка смисла на зборот
е „историски поет“, како што самиот изјавил
туку поет кој вдахнува и овоплотува.

Личностите и епизодите од грчко-римскиот свет
ги бирал, неспокоен, по долги бдења
над процепот меѓу историските факти
и вистината, над парадоксите на судбината
и драмата на оживотворувањето.
Знаел: ниту постои објективен опис
на стварноста, ниту може да биде објективно
она што е бесконечно и лично.
Има работи поштедени од човечкиот поглед
а врежани во третото
на извесен начин поетско око.

И според биографиите, никогаш не живеел
дома: имал, значи, прекрасна Причина
да пишува песни. Да ја преболува без престан
за да ја долови, одврема навреме
во самракот на кажаното. Од другата страна.
Во двополноста на јазикот, византиски и народен
машки и женски
во прекилот со традицијата, или поточно
во губењето чувство за продолжување
на родот, стилот, ритамот. Естетика на ужасот.

Сам, со туѓото минато како со свое
со своето како со туѓо
со „стодваесет и петте гласови“
кои, секогаш одново, го наговараат
да се оддалечи од живата стварност
сè додека таа, неповратна, не се претвори
во јаз што не се објаснува
и кога ќе се преживее.

Тогаш слободно нека ја преродува
во полуживи зборови и слики
какви што се поетските.

Атараџиа

Премногу слобода за еден поданик
реторик и филозоф.
Нема секој право да сомнева
ча биде саможив
и да делува по своја волја.
Да смислува завера.
Да не го сака Нерон.

Светот почива врз начелото на надмоќ
Месалина била попустлива кога го прогонила
LUCIUS ANNAEUS SENECA на Корзика...

Планинските врвови во морето и над него
средоземниот обрач од бездни и азури
не го изоструваат духот за злосторство
но ниту за лојалност.
Не е доволно да си изгнаник
и да бидеш „Далеку!"
Тоа е терезија на која се воспоставува
лична рамнотежа спрема судбината.
А мудра помирност не е исто
што и понизна потчинетост.
Но, јас сепак ќе го фатам.
Врз својот пример нека покаже
мојот бивш даскал
кој е најлесниот пат до „слободата"
ха, ха, ха!
Од него научив шго да му пресудам:

нека изврши самоубиство
под стоички околности, веднаш!
Римските излетнички места
се создадени за рамнодушно сечење вени
за отров, топла бања и палање
за за-бавен вовед во правот.

И ве враќајте се, Ве молам
да ме известите дека сé течело според планот.
Цезарот тоа не го интересира.

ЏОРДАНО БРУНО:

„Ние сме веќе на небо“

Ние ли сме во бесконечноста
ниту центар, ниту власт
ниту гуска, ниту јајце

ние, од тлото што не сме се одлепиле
ние, вистината што ја мразиме
како гавол ја истеруваме
масовно ја каменуваме
и ја однародуваме

ние, што наредуваме
кој да ѝсе обрати на јавноста
и како да се опише „стварноста“
за да го слушаме
— барем додека сме живи —
она што ни одговара

Сонцето мора да се врти
небото да биде недостижно
Земјата мадра.

Тој што ги пропишува божјите заповеди
ќе ги состави и човечките
забраните се услов без кој не се може
во Сенатот, Олтарот и Креветот
во Науката и Уметноста
без оглед на егзактноста

„Златното доба“ или иднината
во суштина на неј интересира
ако треба сè напредно ќе собереме
во една влада и ќе го запалим

„ќе постапуваме благо и без пролевање крв“
Црвениот плоштад и онака е црвен од цвеќиња
Ренесансата е изговор за еретиците
но се вклопува во кукниот ред на Инквизицијата

во нашата допуштена и официјална дијабола
нашата настраност и смисла за Анатема

можеби сме мали и смртни
можеби без престан се вртиме
околу себеси и Сонцето
а светот е некој непознат *infinito*

но бар имаме сопствен пекол
и одбираме кого убиваме!

ВРЕМИЊА, ОБИЧАИ

„Не вревете, Атињани“*
јавните места, амфитеатрите
пантеоните ги имате за провод
и лесен живот
а парење и галење
слугите не се за отфрлање
ни робовите, млади и помлади

не сте вие, граѓани
од неслобода засегнати
од немаштија и немоќ, напротив
вие гласате, беседите, мезетите
вие освојувате и патувате
наследувате и ќарите
мажи многубожни и безбожни
дури време е, скрасете се
доста пребивајте
меѓу реториката и политиката
меѓу мантиката и математиката
во вештини, о самољуби, доста се огледувајте
се наттрчувајте и надмудрувајте
заговарајте и преговарајте
недоветни доста ое правевте:

сиромашните се собираат по плоштадите
агорите и аулите
првин тивки и потем бучни
првин слаби потем силни
првин малку потем многу!

*Платон, Сократовата одбрана.

Постојат, демократи, други времиња и обичаи
има вистини што не се кажуваат во дијалог
на гозба и оргија, при муслини и мириси
од етерични масла и првлежани вина

има вистини кои не се питки и питоми
вистини сами од себе што вреват
вистини за преврат
за народ, аристократи
и щите веќе знаат
и глумците осеќаат!

МРАВКИ

Години гадинки минаа
куќата откако ми ја зазедовте
тихум, на корка леб ко на срце

се најадовте, се напоивте
од лазење пожелтевте
карактерот си го изостривте
ни од крстот уплашени
ни од ѓаволот.
Што пат изодивте
меѓу сидови
од пукнатинка до пукнатинка
од светло на морно
што рода изгубивте
што зборој проголтавте
на отров не се наситивте
се навикнавте
здивевте
друг дом не посакавте!

Боцкате со револт на малите
и неистребливите
полни мравја киселина
зелен јад, јад-бог
за да ги бележите јасно
патиштата што треба да се заборават.

Направете грешка
на рамнодушје поучете се
од заглавјето подистајте ми се
оставете ме, преселоте се

и онака кај и да сте
пожелни не сте!

ЗМИИ И ЈАГОДИ
(жедба: смрт)

ЗМИИ И ЈАГОДИ

Таму е правото место.
Меѓу дивите пчели и дивите јагоди.
Под ниските и густе прашуми
кајшто од сонцето пристига припекот
од ветерот затишјето
а светлоста блуди панично
како неуслишен порив.
Таму кајшто несвидното растојание
меѓу земјата и змијата
ги искушува во љубовна жега
сетилата за душа:
очите, прстите, јазикот.

Слутиш: не се издава по сенката
оној кој не се деши од неа.
Небаре врела вода на врел воздух
искрснува, питома ем складна
змиски устремена, како што ѝ прилега
кога на-една-душа го шмука сиот живот
себеси да се надмине
да го усврши чинот
— самоволието!

Одиш по планините, самјачки
се задлабочуваш во далечините
веќе со години не-тука, не-ти
клекнуваш пред јагодите, шумските боски
розовата страна на смртта
со човечки мирис да ги обрисиш
пред да се вовреш меѓу сушните лисја
пред да ги помамиш влекачите, шарките, поскоците
и да ја доживееш, глеј, одненадеж
уметноста на пелцувањето.

Неспоредлив, ќе ја благословиш ли
онаа што те погоди
без да ти ја усети
бесмртноста?

ОСМА: КУЌА НА СМРТТА

Сонцето на раѓањето во куќата на Scorpio
сè уште не значи млада смрт.
Без сонце, осмата куќа не ветува
долг живот, ако се занемарат
се разбира, исклучоците.

Па што бара сонцето кај смртта дома?
Се затемнува ли како осветлон филм
или блеснува јарко небаре животот е
пладне створено за излив на крвта?
Дали можеби се зарекло да гори
свечено и торжествено
како жртвен овен:
наоколу народот, среде кладата?

Дали ѝ дотура жар, дали ја пизми
оваа мачка сечија и ничија
кога мешечки ќе го зграпчи домаќинот
во лажна самоодбрана
ќе му ја извади душата
на невидено
по навика
занатски беспрекорно
и без пренемагање?

Дали му е сеедно или немоќно е
та што си заминува без да се обспне?

Само ќе си ги собере зраците
ќе си ги заташка пегите
и ќе прејде во друг дом!

ЕЛЕГИЈА

Коработ е секогаш на дофат
на сеопштата куртизана, поморијата.

Водата предвреме се вознемирува
од помислата на копното
што го таи и ги прекрива душите
нивните бездни
без ден, без дно, без нада
под брз ритам, итро и плахо.

Додета коралите и кормилото се во дослух
а мореѓо неуморно ги пренесува
нишаните на крајот, мекањето на јарето
изгубено во сињакот на минатото

Морнарот се вљубува во неа
остроумна, пожелна, ненависна.
Слободна.

Има време колку да ја воспее
да остане одраз од Непознатата
и да стане рамнодушен

кога веќе не може
безрезервно да ѝ се восхитува
зашто некој глас опсадно го потсетува
ова не е првпат, ова не е првпат.

МИРИСОТ НА СМРЧКИТЕ

На татко ми

Сега но можам да речам
дека меѓу мене и денот кога
со татко за првпат берев смрчки
постои јасно растојание

сега кога мирисам на смрчка
повеќе одошто на самата себе

кога минуваат годините во животот
како што нема да поминат во споменот

кога сè е заградено во мене
и пладнето, и билјето
и јас и тој

кога сè е заградено во мене
и секој настан има своја миризба
своја душа — она
што не се споредува!

И од разликата рано се умира.
„Сè уште не, па сепак веќе" да.
Би немало свет, тој не би бил
да не бил различен
од се друго, и од моето
Јас.

Отсега ќе ми треба храброст
да одам без него низ истите предели
да се сеќавам и да барам низ јасникот
смрчки

не оние што тој ги ствараше за мене
но тие што јас ќе ги мирисам за него.

ОДБРАНИ СРЕДСТВА

Тој ден не беше сончев.
Ништо не ја прекина наќта
што му претходеше.
Па сепак во собата се насатуваше
она што се вика пладне.
Телефонот можеше секој миг да засвони.
Миг што се одлага извесно време.
Тишината ги менува сцените
ако потрае долго.
Доволно долго за да се премисли
оној кој чека.
На хартијата останува недовршена смислата.
Поривите скршнуваат во непознат правец.
Соколот губи здив. Погачата се крши.
Стаклото прска. Патот се разлева.
Крвта никогаш не е обична.
Во предност се оние кои не се изјаснуваат.
Изразните средства се бираат
да се сочува чувството за слобода
до крај.

„Маркизата излеве во 5 часот“*
Веќе нема сомнение дека исказот е лирски
Сé се случува во исто време, меѓувреме.
Во еден друг град маркизот ги спушта завесите.
и се соблекува. Љубовницата нема право
да остава траги врз предметите.
Телото е нешто друго.
Меморија.

*Алузија на исказот и теориските погледи на Пол Валери за прозниот говор.

Можеби се двоуми, но
и покрај сé
го вади клучот.
го склопува окцето.
Го дели времето.
Без задоволство.
Точно во пет часот попладне.

ЖЕДБА: СМРТ

Трагичното се состои во прилогот
што го пружаме лично и свесно
кон несреќата, наша и на другите
особено љубените
Господине
но
смртта има своја предисторија
и може да се посматра во развој:
рано во детството се огласува
во лажиите утехи за починот на блиските
во ветувањето дека се отсутни само привремено
и дека ќе се вратат
— тогаш зборот враќање
ги почнува своите преобразби —
во криењето, како од урок
на ожолтениот портрет на покојникот
оти и памтањето е враќање
безгласно како самрак:

потем се наслутува сè почесто
во глувиот ноќен јасник како слана
(во споредба со неа, снегот е мек и топол
Господине)
во забраната да се верува
во чувствувањето срам да се признае
мечтаењето по неа и скришното вљубување

во зазорот и распрашувањето
за смислата на животот
(најдолгите чудења се загушени од банални спреги)
во сè поприсните признаци од сонот
— таму кајшто живееме однапред, повторно
и можеби безгранично
таму кајшто времето не се мери со просторни
величини

и кај што, конечно, не се дели
иако, да признаеме
навиката да живееме раздвоено не збунува;

сега еднопозруго се подготвуваме да заспиеме
да ја избереме спалната, креветот
да постелеме нови чаршафи
само за една, за наша употреба
купуваме ноќници за истата прилика
се тревожиме од наглите отворања на вратата
низ која проблеснува вселената

се до неиздржливата глад по Неа.

За таа глад ја пишувам оваа песна
Господине
„измачена од памтење"
„напуштена како сите".*

* Стиховите на Хербет Збигњев, Извештај од опседнатиот град.

Метафизички немир

(жедба: мечта)

„МЕТАФИЗИЧКИ НЕМИР”

Ме восхитува твојот говор без аскеза
без пауза клесан ко глинен глаголски натпис
обоен и обол, со густ внатрешен
ритам на мит и лира
на плот и жедба

твоето лице од отсутност изгребано
ко сидини на древни светилишта
од рески и црти
шифри и датуми

ко забранета и жигосана книга
по којашто се топела душата
и го прелевала својот акварел
не повторувајќи ниту еден
потег. Ништо.

Сè е совршено прво и последно.
И овој ситен дождец, оваа дробна смисла
ќе помине. Ќе остане само твојот
метафизички немир
гребнатинкита, перцето време
врз тетратките и фреските
продолжениот одзвон
на зборот

твојот неспокој, и кога сликаш
и кога кршиш!

ЈАСТРЕБ И СЕНКА

Лета јастреб на летното небо
под нечитливиот краснопис на зодијакот
најпрвин во кругови широки и нагли
како скришни помисли
потем се поситно, опсесивно
запира на родното дно
наспроти сè друго што и натаму се врти
околу својата замислена оска.

Сенката на јастребот паѓа кружно
врз Земјата од која извираат води
како забранети љубови
а човекот ѝ се покорува на жедта
и кога ја порекнува.

Сенката-ехо одсвива во сонот
јас-треб, јас-требе, те-требе . . .

Сети се на оној миг кога те засенила.
Кога се одбила нечујно од небото
на јастребот верна и на безмерноста
та си можел да ја чувствуваш одсекаде
а да не ја најдеш.

На тој неземаен миг сети се.
Зашто започне ли неверството
саможивата фатаморгана
отцепувањето на душата од об-ликот
го отне ли меморијата својот демонски вртлог
во тебе можеби ќе се пресели, ко привид
птицата која се успива врз крстот на бескрајот
далеку од дното за коешто залудноста не приковува
како за живот.

Вечно го бараш по земја
она што се случува на небо.
Исчезнатиот облик, изгубениот човек
умот ти го надлетува
се вртиш занесено и неутешно
а сенката твоја се одразува толку блиску
што ти недостига растојание
да си пријдеш
крилата да си ги собереш!

ТИГРИТЕ, ЛЕОПАРДИТЕ, ЛАВОВИТЕ

„Тие сверки ги напаѓаат само оние кои се плашат од нив
или од коишто се плашат тие ...”

Елифас Леви, „Магијата на магите”

Градец 63 (1985)

По кралските градини на Асирија
шетале меланхолично, шетале благосклоно
тигрите, леопардите, лавовите.
Во порфирните одаи, библиотеките
и зигуратите молкома копнееле
на ревеле, не блуделе, не ловеле
ни ноќе ни дење
не биле опасни ни слободни
па сепак живееле!

Што ги омајало, што ги магепсало
та станале милозливи и кротки
мачките, покорни само кога љубат?

Ни чуварите, ни дворјанките
нити сите кралеви не, магите само
свездочатци ја знаеле тајната
за нивната неприродна кроткост.

Од видовитост опседнати
по саноќ страхувале
да не би Небото да ги изневери луѓето
да не им го одземе од очите фасцинантниот
сјај, астралниот отсјај пред којшто
горостасните суштества отстапувале
со извесна нежност
по крв жедни, од крвта се откажувале;

да не би да го забораваат
тигрите, леопардите, лавовите
времето кога со љубов биле гледани
и егзалтирани

о, да не би да престане дејството
на космичкиот искон-хипнозата
да не би да е смртна и Светлоста
нивната душа
нашата!

ПРЕСЕЛБА НА ДУШАТА

Сама ги одбира стварите
во кои ќе престојува:

моливот и глината
писмата и терасата
што ја нема
египетската мачка и
хербариумот
албумите и огледалата
глобусот и зборот
животинскиот појас
и млечта, пчелите
трpezите за народ
и за љубов. . .

Не прави ништо друго
освен што се вселува полигамиски,
соблазнително, на повеќе места
одеднаш, во недоглед

палимпсест е, сеќавање
по блуд и жедба, чудење.
Сликовно писмо на страста.
Обла глаголица на мракот

нели поминува сè, но копнежот
— пејзаж што се раслојува до бесвест —
постои. Не за утееса. За сласт, сушто
напластено јас-ти, ести.
Глаголот сум во прастар вид:
Бити-е.

ЗАЕДНИЧКИ ЖИВОТ

Не дочека на маж да сврти грб
во знак на почит и разбирање
ниту маж да ù се замери
за начинот на којшто спие
за ноќниот декор
секавиците и сигналите за спас

немаше кога да ù здодее животот.
Сè завршуваше совреме
што од страв дека ќе се оствари идејата
за големата и едина љубов
што по сила на обврските и жените
вешти во обезличувањето на иднијата

или со благословот на неповторливото
- како што би рекол еден од нејзините пријатели
односно, оние што се повеќе од тоа.

Ја опседнуваа кристалните и магнетни
крици на Марс и Венера, не
штуриот укор на заедничкиот живот
— државните, семејните и верски празници.

Никој нема да мисли мрзоволно
„ја трпам со години, а смачена ми е
мајката на моите деца". Никој
не стана татко на нејзините. Но
во секого се внесуваше
како во откровение: крв и месо на убошта
со занес на почетник и на првак.

И секого без исклучок го напушташе
под истот изговор: да ја сочува љубопитноста
— описот и питкоста на слободата.
Безвластието на љубовните односи
ритамот на страста и магијата.

Почетокот на светот.

ПРЕДВРЕМЕНО БУДЕЊЕ

Веќе не се будите во иста соба.
И она што е невидливо не е исто.
И во навиката на будење има измени.
Предметите со кои се поистоветуваат
не ви се подеднакво туѓи.
Секој облик бара посебен одлив
на свеста.
Гладта за препознавање е отворен процес:
Финеганово бдење.

Овошјето од еден обичен плакат
го поместува тлото под душникот
го лизга ровко и несопирливо
и ве пренесува во детството
— небаре тоа е на едниот
вие на другиот крај
небаре сте биле еден без друг
вие што не сте смееле —

повторно ја доживувате возбудата
на окото и моливот
кога сте цртале гроздови, круши и јаболка
и сте го наслушнувале разговорот
меѓу мечтата и раката во која
се влевал еросот на иднината.

Детството се враќа на тајна врата
и открива вишок живот, вишок минато:
она од што но можете да се откажете.

И повеќе не се прашувате зошто стварноста
не е доволна за да се сонува
и што е тоа што не е јаве
а постои!

MISA CRIOLLA

- света музика -

Одовде се слушаат со восхит
смерните и речити сончеви беседи
при изгревот и залезот.

Ако се промени аголот на гледање
од пладнето ќе остане полноќ.

Ќе се добие сид на видикот.

На сидот ќе нацртаме прозорец

потоа ќе го отвориме

и ќе правиме вежби по фантазија.

Kyrie. Gloria. Credo.

Целости устремени кон себе

а сплотени и пловни.

Тревога на изворите.

Езеро со боја на љубов

што треба да се напушти.

На сидот нема место за неа.

Која година е тоа? 1939 или 43?

Овулациите на расположението

се регистрираат на графикон.

Она што е еднаш пожелно, другпат е опасно.

Внатрешната температура се мери анално.

Визитата е задолжителна.

Невините се депортираат: вечна сегашност.

Но, ти ме будиш.

Преминот од матката до грлото е обреден.

Прељубата природна.

Питата попрскана по печењето.

Пареата, измаглицата — прикаска за заспивање

Нас, меѓутоа, нè мотивира.

Забираваме на ѕидното сликарство
и хронологијата на настаните.
Сиџето ожеднува.
„Неовдешна вечер“* велиш ти.

1 Алузија на книгата од Марина Цветаева.

СЕНКА

Овој миг сенките им се придружуваат
на предметите:

предметите се претвораат во сенки
па кога би посакале да го посматраме
двоењето на она што е едно
таа тага би ни била ускратена.
Но, би можеле да уживаме
во замислувањето на делбата.

Протегање на животот
по она што веројатно не е.

MAGNA CARTA

Да имам Карта на Светот
пергамент распнат на ѕидот
да не морам, како за детали
да отворам енциклопедии
во секое време
да го имам пред очи
она што ми е при срце.

По малку старински направена
на долговечноста да потсетува
и на заблудите за Земјата:
дека постои до кајшто досега видот
дека топка неправилно заоблена е
око превртливо
и од Меркур поитро . . .

За небото и бескрајот да има место
на мојата Карта, пред овоземските
преобразби отворена-
новоформирано острово на Тихиот Океан
јануари 1986. Шанса за светилник на морепловците
оние кои сè уште не се очајни
и не се плашат од фантазијата на брановите.
А Венеција и понатаму нека потонува
приспивно.
Некој мора и да исчезнува
бавно.

XXX

Овој свет не ми е достатен
за да престанам да сакам
љубов моја:
само за него ми треба повеќе од еден
живот.

Има денови кога испловувам
на незнајни крајбрежја.
Пленета и вознемирена.
При зајдисонце и топла плима
природен прелив со океан медовина и сотки.
Чудотворна, нескротена и живописна флора.
Познавам еден маж само
кој може со збор да ја опише. Несебично.

Кога ќе помислам дека некаде постојат
преубави заливи
пред нив кораби
над нив тераси
за пристан, за враќаше, за дочек
на можам да се успокојам.

Кога ќе се сетам дека сум можела сè
да Гледам, од твоето тело опколена
како Земјата од Космосот
како водата од копното, не можам
о не можам да се успокојам!

Огниште
(жедба: реч)

ОГНИШТЕ

- ламент -

Она што некогаш беше огниште
небо што огреваше
сонце дома што заогаше
збор од кој ни се привидуваше
најубавото
збор-боринка

сега стана куќа за куќање
кукавичка дупка!

Кај ни се забравените зборови
пред кои запиравме како пред можност
да се најде изгубеното

кај се зборовите дрочни ко смрчки
зборовите што нè попрскуваа
со нектар и семе по крилцата и ципите
срамежливи и бесрамни

зборовите заради коишто
капаците би си ги склопиле
и би се префрлиле слободно
во другото тело како во свое
во своето како во туѓо
по архи-медовиот закон

со озрачени души
да не останеме полуживи и сами вечно

и од јазикот ли се откажавме
доброволно, како од љубовта

при сè што сакавме
да бидеме заедно
уште
огин-и-ништо
залудно!

МОЖНОСТ ЗА ПЕСНА

Ќе се фрлиш за првпат
главечки, ќе пливаш само за себе
бетерфлај, ќе плуташ, ќе нуркаш
оддалеченоста од брегот ќе ја одмеруваш
по пробивот на сонцето, ако го има
по работата на срцето
по подноктиците
перките и алгите
по трагите од морските пси
ќе ја унапредуваш техниката
отскок на површината
во последен миг
неверна кон сè
кон животот посебно;

ќе палиш огин и ќе голташ жар и пепел
во ждрелата на оние што во тебе гледаат
неидентифициран плод, увод во гревот
зашто другите, одбраните, некадге далеку
семнат во истите ноќи, подоткриени
јазикот го вадат од мрзеливи легални усни
и скришум ги бришат своите
благоглаголиви;

ќе бараш наслови за следните книги
Бесови песни, Тажна смрт, Плодни денови
поетите ќе ги распознаваш по интонацијата
а времињата и приликите според употребата
на заповедниот начин
карфиолот и модрите патлиџани ќе ги готвиш
без рецепти, така што да побудуваат носталгија
по домашно огништа и другите туѓи именки

сеедно по којпат, с е г а чекаш
— чекањето по дефиниција е бесконечно —

можноста да напишеш песна лебди во собата
како можност за љубов, како нимфа
цела како јајце, како гром, како господ
целото го збрчкуваш
пред карстната перспектива на иднината
и ги трошиш последните залихи надеж
— тебе речиси непотребни.

ЈАЗИЧНИК

Јас е јазик
јаз'к да ми е ако не кажам
што гледам што слушам
ако не кажам што правам
што направиле од мене
што насетувам што насетиле
и без мене и по мене
за да има сеќавање јазикот
ако не кажам
кој се огрешил
во името на народот, во име на Бога
со предумисла со завист
од зловолја во злодоба
кој понижувал истребувал казнувал
жива сода прскал со жив збор
во очите на бедните и блудните
крстените и недоречените
слобода кој презирал не давал одземал
кој се повлекувал предоцна и без крепост
кој се тешел кој се правдал
ако зло правел
зло не кажал
јавно!

СВЕТ-ТЕКСТ

Почетокот е илуминација
на свет-текст
принесување животни и растенија
пред идејата и чинот

почетокот е прекршување на небото
во алхемиското огледало на писмото
во црвените и црни курзиви
во она што нè одликува од другите
она по што го паметиме сижето
—животот.

Не според стилот на епохата
туку според изливите, внатрешните
релјефи на гестот-ерес
временски ќе се сместува
меѓу XIX ,и XX век отприлика
почетокот на нашата взаемна
љубов;
грешките се допуштени
ако за грешка може да се смета
она што ги надминува границите
ако воопшто од животот можеме
да го избркаме чудесното, волшебното
магиското. Ние, лутето;
ние што не сме држава
и не сме крај
на ништо.

СПОРЕДБИ, НЕ САМО ПО СЛИЧНОСТ

Двојници: а луѓе, а зборови
различни по значење, навидум слични
нееднакви по звучност
спротивни по смисла
исти а самостојни
дијалектални
варварски
архаични

. . .

Се оддаваат по подочниците
по гушата, ноздрините и пегите
по логичните целости
по промените на изразот
особено оние, немотивираните.

По отисокот од душата, нејзиниот показалец.
По психорентгенот во говорот и интонацијата
во мечтата да се повтори убавото
во моќта да зрачат
да гледаат во темно
зад насмевката
да препознаат кој го крие
глувиот простор;
оскудицата од историја
кој мистифицира.

Од друга страна
мојата намера да не оставам трага.
Никој да не забележи
дека си одам.
Отаде.

ПОЕТСКА РЕЧ

- парабола-

Железничка станица Скопје.
Декемвриска вечер 1984 година
местимично густа магла
смог и препорака да не се патува
освен во крајна нужда.
Мајка ми прашува
зошто се пишува поезија?
Возовите
со живи луѓе во челуста
доаѓаат и поаѓаат хистерично
како страст потисната во меморијата
— таму кај што нема случки
туку трауми.

Никој никому не дава одговор
за ништо суштествено.
Поезијата е можаби начин, сами
да опстанеме во лавиринтот
а не да најдеме излез.

Оние што излегоа, мајко
збор не изустија.

IN ULTIMA LINEA

Да се откажеш од нешто значи
да му се приближиш на вистинскиот
збор; да знаеш што си можел да имаш
а што да дадеш,- да сфатиш без што
би постоел
можеби и порано.

Да се откажеш од некого
да се откажеш значи
во крајна линија
да прикриваш дека
љубовта повеќе не е
апсолутна
не е тоа што била
дури не ни минато

но, како да се одречеш од речта
— слободата, како да го споделиш неделивото

она што го осмислува животот
не самиот живот!

НА МОЈАТА МИСЛА МИСАЛ

Ја сакам тивкоста на пишувањето
соочувањето со зборот и мислата
без посредство на друг
човек.

Сама со глаголите и именките
не сум ничиј претсгавник.
Чисто Јас
доаѓам при тебе
за да ми префрлиш

не ми е доволно
да се восхитувам.
Ми треба нешто помалку.

ТОПЛА КРВ
(жедба : грев)

ТОПЛА КРВ

Ниту една единствена не знам
ладнокрвно да раскажам бајка.
Зошто, на пример
ловецот ја спасува Црвенкапа
и, како секоја споредна личност
неопходна само за расплет
си заминува?

На кој начин во Аловото цвеќенце
грдиот свер станува убав младич?
Кој од нив е привидение?
Ме трогнува ли магијата на преобразбата
или езата дека морам да паднам во немилост
за да бидам некому мила и драга?
Колку ќе останат непреобразени
на светов луѓе, мажи
при сè што жената е она трето
што ги поврзува?

Мажот е желен, жената пожелна
и така во недоглед возбудата
на рас-кажувањето живнува
јазикот е топол како крв
ласцивен кога бликнува
опсцен кога засирува
јагула-јазик
совршен и кога е разголен
без кошула без лушпа
ко од матка изведен!

О, бесрамна нека ми биде беседата
нека биде вечен нескладот
меѓу изгледот и суштината
постојат волшебни приказни во кои
сè е налик на стварноста
во кои нема ништо што би можела да го објаснам
ладнокрвно и рамнодушно !

МИРИЗЛИВОТО ПИСМО НА ПИСАРОТ

Со восок ги залепив
со смола ги запечатив
ги прелив со лепак
ги врзав со јаже сите
љубовни фантазии
сите желанија
од премолчување истоштени.

Ти ги испратив тебе
поради твојот занесен изглед
небаре без престан посматраш
водени отсјаи
стари карти
кутии што се отвораат
само пред сведоци
списи што се даваат на реверс
саркофази врз кои светлосните
зраци смртоносно се
вкрстуваат.

Како кошара се отворив
со матарка се премазав
да се помамиш по мирисот
да ми дојдиш
матицо моја

станав кревок и подгорен пергамент
мозаик незаштитен со песок
непрекриен со мрак

се оптегнав како апсида
за да стапиш, конечно, во мене
со поглед вперен угоре
налик на реквием или псалм

одекот да ти биде
длабок.

ПАСИЈА ПО ПЕСОТ

Да те најдам, изгубен мој
да завиваш од радост
да немеам од чудо.
Од што ќе одекне мојот молк
планините да се огласат
ем да ечат, ем да квичат
да не би да ое откажеме од нив!

Сртовите да не нè изневерат
оти предолго пешачиме по нив
не за да им ја ублажиме стрмнината
но очите да си ги тревожиме
со штотуку окутрени глетки
оние што не го испуштаат првиот плач
на човек кој ќе блуди
оттогаш па натаму!

Да се вратиш
ти луто да лаеш
јас кротко да зборам
да не ни пречи разликата!

Да појдеш на извор
зад девет младости
и девет премрежја
да се напоиш и внесеш во него
бистер и озарен

да се вратиш при мене
и да ме гледаш
сè додека не протечеш дробно
по мојава планина
песу мој!

CIRCULUS AMOROSIS

Вие не ме забележавте.
Тебе те препознав веднаш. Но,
кој ја губеше среќата
која беше таа
со грб свртена карлица
на кралица и на метреса, кој
рамнодушен не те оставаше

не знаев.
Имаше нешто неприродно
разлика во времето, грешка во сонот
во жената двојство

ти во едната рака држеше стрип
или викенд роман, со другата
ја тешеше, искуството
не ти помагаше да го прикриеш
„туѓиот говор“, книшкиот изговор

мораш, значи пред тебе животот
се отвора како покладен портокал
дива циклама, праизведба
мораш, значи немаш објективна
причина туку мотив, емотивна мечта
некоја друга Прокна или сестра ѝ Филомела¹
некоја друга Семирамида или прислужничката

ах, мамката на анонимните жени
отровот на тривијалните судбини

¹Филомела, според старогрчкиот мит, ја ткаела на разбој својата приказна за обљубата со Тереј, мажот на сестра ѝ Прокна.

барем да исчезне вте сосема
да не морам да го слушам, да не морам
да го повторувам „гласот на ткајачката“
крикот на кросното, јавката на откинатиот
јазик, нејзиниот, мојот
нејзиниот
мојот.

БЛЕФ: КОЦКА

И двајцата добро знаеме
на која жена мислиме
само јас отскокнувам кај неа
љубопитен и на вишини навикнат
не можев да си замислам
толку еднолично и неразонодено суштество
рамна снага рамен говор

несовршенството ме предизвика
потсвесно, како што обично се вели
правев трикови за забава на народот
покажував нови мустри
шарпи шешири шпилови
стапчиња топчиња кутивчиња
бели гулаби за бела магија
стварав драмски штимунг
го извлекував резервниот маж
последниот цокер
од мојот долг од што е дупнат
цеб, немав време за колебање
носев кружна насмевка
— рингишпил на лицето
каде јас, таму таа!

Во тој луфт, тој циркуски неон
и сега не се познава каде е
мојот живот, мојата скриена фалинка
не сум крив јас
криви се тие што веруваа
полесно ми беше да бидам неограничен
во слободата да грешам, одошто да сакам
ја имав секоја имајќи ја безличната
жена, не груба не глупа не грда
напросто ефемерна

бришаниот простор ме плаши, не празниот
свездената прашина што светка под папокот
на мојата скокотлива куртизана, судбината
мојот детски инат, залудното препознавање
во сè што не сум јас

зар не сум доволно смртен
за да бидам и жив и со себеси соочен
зар јас ќе го напуштам светот
не тој мене, мила моја!

СПАЛЕНА СОБА

Вон себе
се чудевме зошто врне само надвор
и душите ги подававме
преку ѕидот
оти за нив нема граница
ни во успението
ни во падот.

Собата се исполнуваше
со Перунски одблесоци:
или душите се враќаа со плускот
или дождовите доаѓаа со душа.

Најубавите глетки ги доживевме
насамо, моѓу нас
— еве те и денес на истото место
шумата виска небаре ужива
под стапките, ситни и кривки

испарувањата над грмушките
се креваат како врелината
од твоите машки подмишки
под кои се претворам во одглас
и од моето и од твоето тело

во една колепка ги лулаш
и лирската и епската дарба
во целосен привсон
апсолутен живот
никогаш да не сфатам кај е разликата
меѓу отсуството и присуството.

Твојот тропски облик се слива
во мене, испрашена ем превртена
како земја и спарна
да зафатам, од високо.

ДРАМА

Почнуваш во кујната
меѓу миризбите на целер
мирудиите и ланскиот снег
во очите што ти копнее

вршникот ти е скаска
што му ја раскажуваш
на моето усно врело
во кое се загледуваш
ко во сопственото лице
и оставаш траги
трагично да те препознавам

ја пресоблекуваш плотната кошула
под млазевите во кадата
срамежливоста ја склопуваш
небаре писмо е
сам себе што си го пишуваш

а дивиот здив на билките
и скокотот на пилците
изведени во сенка
— во граничната зона
на моето женско јас
те предизвикуваат
зрело и гиздаво

земаш огледало и ги прекршуваш
зраците и светогледот
од прагот на кој и самиот си Световид
Sanctus Vitus.

Подетинуваш, божем ти е првпат
се свртуваш на сите четири страни

одеднаш, незнабожно
сè твое за цицање е за
друг е
шепотеш и се додаваш
и на убаво се навикнуваш
и сакаш да стивнеш

трагата да си ја сотриш
тревога моја, велиш
и ме прекриваш, неутешен
сосема

можеби го наслушнуваш истиот понор
можеби истата гини-вода
ти го попречува патот
можеби сè вистина се случува
додека чекам
да се појавиш!

ГОСПОДАР

“Господарите, за жал, не ги бираме”
Марина Цветаева

На секој пол-саат
го отворам прозорацот
да вдишувам воз-дух, з-рак
да го наслушнам снегот
господарот
небесната маргина
да го доближам увото
мојот еротски слух
Портата на душата
пред столетната глетка:

под снегот
предметите и луѓето
станале уловена дивина
скротена и желна кобила
без остаток што му се подава
на Газдата.
И, не само што го прифаќа
понижно неговиот пад од високо
од небесните јајца
туку и ужива
во него. . .

така безброј пати
така (за)секогаш

значи, никогаш повеќе.

ЕДЕН ДЕН ЗАЕДНО

Кога ми рече
Еден ден заедно ќе запалиме луле
и ќе го кадиме твојот
од десет мириси најмалку измешан
тутун
оној најдобриот

сетив, спомнува некое непостоечко
време, некој ден небиден
ден за да се надеваш
без престан да го немаш
она што го сакаш и
да се навикнуваш
од тоа
да не правиш скандал
да не креваш паника
да не признаваш
ако те прашаат.

Крцка стиропорот
откако те нема
газам над сè како над ништо
се лизгам и пагам
од непознати карпи, мостови и планети
од твојот окрутен Сатурн
од твоите рамења широки како пучина
ко на сон

но будењето нема крај
не се паѓа симболично
во оваа стварност вечно неискусна
инфантилна и парфидна штом настојува
дамките да ги отстрани со варикина
опал, сјај за садови, WC хигиеник
а љубовта се губи, дамките траат
тие невидливи микроби кои ќе нè надживеат
барем за 1.000 години.

КРИВО ВРЕМЕ

Задоцнето лето.
Морето испарува
вртоломно се врти
мојата метафора
твојата уста, набрекната медуза
игрива машка мена

меѓу тишината на раѓањето
и молкот на смртта
ти си оној третиот
кој зборува:
во криво време крив човек.

На пучината искрснува Нептун
грчот твој, „нежната иронија“ —
разликата меѓу страста и порокот
меѓу надворешното и внатрешното време
меѓу ризикот на мажот и
ризикот на жената.

Веќе е пладне, пол ден.
Едон напoлу располутен круг.
Во него крлушки и икри:

од нас останува знакот
на севишниот бескрај.

АДАЦО: ТРЕВОГА СПОРЕД ТОМАЗО АЛБИНОНИ

Музиката се впира во тебе
како светлина во црна боја
како миродија за крв
сончева клепсидро
душо
злојасен е твојот сон
дење се цедиш
ноќе ме пишеш.

Вистинската слика за работите
не е пожелна:
го чисти животот без анестезија
премногу доцна за да биде успешен
има спретни прсти и остри пинцети
киретажата да трае кратко и болно
дефинитивно како предавство и
карантин.

Ако посакаме, ќе можеме ли
да се откажеме од неа
и да му се вратиме
на стариот маестро, Занесот?

ТРЕБНИК

1.

Еднаш, заради промена
биди искрен.
Додека трае играта
додека гине огинот.

Другото е немоќ. Лишеност од слобода.
Психофизичка мана. Криенка-миженка.
Признавање на предумислата
куклената сценографија
и догмата.

Животот не е коњска трка
по прашни хиподроми.

Не вјасај. Не вјавај.
Не си само овде и не само денес.
Погледни во она што е неповторливо
она што е за галење
за хазард.

Постои и ранливата страна на копитото.
Тагата на најдобриот.
Оној кому боговита му дале сè
а луѓето му одзеле.
Пушти го нека виска.
Сам нека избере
дали ќе одбие да победи
и ќе остане поган
далеку од стадото
и ветената штала.

2.

Минатото, небаре комета
се вжештува од кружење
и присност
и велиш Не
сè е во границата на нормалата.
Срцето се топи и при ниски температури.
Грешките се вовлекле во животот
како во живин топломер
и не се кријат.
Се очовечуваат.

Пркосиш со силата на изгубеното.
Вистината не мора да се признае.
Стига што се враќа на-само
ко без татко зачната
а непокорена.

Не можеш ни со зли дуси да се подлажуваш
од оваа страна на животот.
Со себеси не можеш.
Вежбаш упорно да се сеќаваш инкогнито
за да не го разбудиш семејството
оти и во куклените претстави
крвта не ја менува ролјата.

ОПОР РЕЗ

Зар срдит срп го пресече
срцето на афионот
икрата на радоста

кожата се згрчи
јазикот се згрутчи

острицата одблесна на небото

времето и љубовта
не дадоа знак да се врати.

Се затворија во пространите одаи
и ги спуштија ролетните

Да не ги разбуди денот.